

Man kan læse mange urimelige Ting i Love, faavel gamle som nye, men en saadan Urime-  
 lighed troer jeg dog ikke ligger i den nævnte  
 Bestemmelse, og som sagt Motiverne til For-  
 ordningen ville vise, at Ordene ikke maae for-  
 staaes paa anden Maade, end jeg har anført.  
 Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt  
 5te Valgkreds (C. Rimestad) vilde, at jeg skulde  
 gaae mere radikal tilværks; jeg vilde ønske, at  
 den ærede Rigsdagsmand i mange andre af de  
 foreliggende Sager, vi komme til, ogsaa vilde  
 bebrejde mig, at jeg ikke gik radikal nok til-  
 værks, det skulde glæde mig overordentlig  
 meget — i et Punkt er han nu bleven radikal  
 og beskylder mig for ikke at være radikal nok.  
 Han vil nemlig ikke have den Bestemmelse i  
 Loven, at den, som skriver en Ansøgning for  
 en Anden, skal anføre paa Ansøgningen, at det  
 er han, der har skrevet den; jeg skal ikke nægte,  
 at jeg her ikke kan være saa radikal som den  
 ærede Rigsdagsmand, thi jeg er meget bange  
 for, at det vilde komme til at gaae ud over  
 mangen en simpel Mand, som ikke er istand  
 til at bedømme, om Affattelsen af en Ansøg-  
 ning, som han lader skrive af en Anden, vir-  
 kelig er en saadan, at han i Et og Alt kan  
 overtage det fulde Ansvar derfor; den eneste  
 Sikkerhed, man har, er den, at den, som for-  
 fatter Ansøgningen, veed, at hans Navn anføres  
 paa den, at han veed: „Det er Dig, der har  
 skrevet den og bærer Ansvaret for den, og der-  
 for maa Du tage Dig iagt for, hvad Du skri-  
 ver;“ skrev han, uden at det blev bekjendt,  
 hvem der havde skrevet den, og gav den en  
 uoplyst Mand i Haanden, saa kunde han mange  
 Gange bringe ham i en meget stor Forlegen-  
 hed, uagtet den, for hvem han havde skrevet,  
 ikke med Forsæt havde villet gjøre sig skyldig i  
 nogenformhelt Forseelse. Jeg troer derfor, at  
 det virkelig er en Sikkerhed for Almuesmanden,  
 at den, han faaer til at skrive en Ansøg-  
 ning for sig, ogsaa maa sætte sit Navn paa  
 den som Forfatter. Den ærede Rigsdags-  
 mand sælder en meget streng Dom over  
 den Straffebestemmelse, jeg har foreslaaet  
 i § 4, men jeg skal gjøre ham opmærksom paa,  
 at det er akkurat den Straffebestemmelse, som  
 findes i Forordningen af 1820, og den vil man  
 jo beholde; enten Forordningen af 1820 staaer

ved Kraft eller ikke, bliver Straffebestemmelsen  
 altsaa den samme. Den ærede Rigsdagsmand  
 kunde ikke finde ud af § 7 i mit Lovforslag;  
 den ærede Rigsdagsmand er overordentlig skarp-  
 sindig i sin Dom om enkelte Punkter, men  
 andre Steder er han overmaade ubehændig til  
 at forstaae den Mening, som ellers synes at  
 være meget klar. Naar han tager Forordningen  
 af 1820 for sig, vil han see, at den hele For-  
 andring, som han vil finde i min § 7, bestaaer  
 deri, at der foran Ordet „forseglet“, som staaer  
 i Forordningen af 1820, er i mit Lovforslag  
 sat et lille „u“; i den nugældende Lov hedder  
 det, at naar Øvrigheden har forsynet Ansøg-  
 ningen eller Klagen med sin Erklæring, bliver  
 den forseglet at tilbagelevere Supplikanten,  
 for at denne kan indsende den, men efter mit  
 Forslag skal Ansøgningen eller Klagen tilbage-  
 leveres uforseglet; — naar den ærede Rigs-  
 dagsmand har forstaaet Forordningen af 15de  
 December 1820 § 8, saa skulde man synes, at  
 det ikke maatte være saa vanskeligt for ham  
 ogsaa at forstaae det foreliggende Lovforslags  
 § 7, thi „forseglet“ og „uforseglet“ er den hele  
 Forskjel mellem disse 2 Paragrafer. Den ærede  
 Rigsdagsmand kunde ikke indsee, hvad jeg vilde  
 opnaae ved denne Forandring; — ved at ind-  
 bringe Lovforslaget har jeg imidlertid udtrykke-  
 lig gjort opmærksom paa, hvad jeg vilde opnaae  
 dermed. I de mange Aar, der her i Thinget  
 har været forhandlet om denne Sag, have saa  
 at sige alle de Embedsmænd, som have siddet  
 her i Thinget, erklæret, at de lode enhver An-  
 søger see den Erklæring, som de afgave paa en  
 Ansøgning; de sagde: Jeg for mit Vedkommende  
 gjør slet ingen Hemmelighed deraf, den Paa-  
 gjældende maa gjerne see min Erklæring; En-  
 hver kan faae den at see; — hvad jeg altsaa  
 har villet opnaae, det er, at Øvrigheden skulde  
 have Ret til, naar den vilde, at levere Ansøg-  
 ningen uforseglet tilbage; det kan den lige saa  
 godt gjøre, som de nu først lade den Paa-  
 gjældende læse Erklæringen og saa forsegle  
 Ansøgningen, inden den tilbageleveres den  
 Vedkommende. Den vedkommende Ansøger  
 eller Klager vil ogsaa vinde derved, idet  
 han saa vil kunne gjenlæse Erklæringen  
 med Estertanke i sit Hjem, hvortil den nu  
 maaskee bliver oplæst temmelig flygtigt for ham